

HỒI 479

Thần Cung Thi Uy

Một sự tĩnh lặng vô cùng tận bao trùm thảo nguyên, vắng thái dương dần dần bị nuốt chửng, ráng chiều còn sót lại đổ ửng cả khoảng trời phía tây.

Thống Vạn thành sừng sững ở phía trước, bên ngoài thành có rất nhiều loại lều trại khác nhau.

Tòa thành màu trắng được tạo thành bởi Đông thành, Tây thành và ngoại quách thành, bốn góc thành có đài cao hình vuông nhô lên, đứng sừng sững trên trường thành, tăng thêm khí thế cho ngôi thành. Những ngôi nhà lớn nhỏ đơn giản màu trắng nằm rải rác trong thành tạo thành đường lớn phố nhỏ.

Nhiều ngôi nhà đã lên đèn, khói trong thành bốc nghi ngút, tràn đầy hơi thở của cuộc sống, đối với ba người lữ khách cô đơn, khung cảnh ở đây tràn trề cảm giác thân thiết khó tả.

Khấu Trọng vui mừng nói: “Không ngờ Thống Vạn náo nhiệt đến vậy, ngoại trừ chúng ta còn có hai nhóm nhân mã vào thành trước khi trời tối.”

Bạt Phong Hàn nói: “Vùng này là nơi tập trung hàng hóa lớn nhất, ở đây nổi tiếng là nghề rèn sắt, được gọi là võ khố của Mao Ô Tố, mà Bảo khố này nằm trong tay của đại tù trưởng Thiết Phất Do Hắc Thủy Bộ.”

Từ Tử Lăng nói: “Mao Ô Tố là gì?”

Bạt Phong Hàn nói: “Mao Ô Tố là một cái tên khác của sa mạc Tiểu Qua Bích. Ta đặc biệt nhắc đến Thiết Phất Do là bởi người này không đơn giản, vừa có dã tâm, vừa có tài năng và khí phách thực hiện dã tâm này. Nghe nói trong cuộc chiến tranh giữa Hiệt Lợi và Đột Lợi, y âm thầm ủng hộ Đột Lợi, từ đó có thể thấy tầm nhìn và thủ đoạn của người này.”

Khấu Trọng gật đầu nói: “Nếu để Hiệt Lợi tiêu diệt hảo bằng hữu của bọn ta, như vậy y sẽ không còn được sống yên.”

Bạt Phong Hàn bình thản nói: “Đột Lợi chẳng những không phải là hảo bằng hữu của ta, ngay cả bằng hữu thông thường cũng chẳng phải.”

Từ Tử Lăng lảng sang chuyện khác: “Có phải người ngoài được tự do ra vào Thống Vạn thành không?”

Tiếng vó ngựa từ phía sau vọng tới.

Ba gã quay đầu nhìn lại, ba chấm nhỏ từ phía xa không ngừng lớn lên, rõ ràng ba người này phóng ngựa rất nhanh.

Bạt Phong Hàn vừa quan sát vừa nói: “Thống Vạn thành là nơi không ai có thể lên tiếng độc chiếm, bởi vì làm thế sẽ khiến cho các tộc xung quanh vây đánh. Dầu cho Thiết Phất Do cũng chỉ có thể khống chế bảy phần. Lại thêm trong thành có tám ngôi thần miếu, thuộc về tám giáo phái khác nhau, các dân tộc trên thảo nguyên đều đến đây chiêm bái, đừng nói là cấm ra vào, cửa thành bị hư hỏng cũng không ai sửa sang, bởi vì sợ nói là có dã tâm.”

Lúc này ba thót ngựa đã đến gần, kỵ sĩ trên ngựa đều mặc võ phục của Mạt Hạt tộc, trông có vẻ trẻ tuổi, nhưng lại đem đến cho người ta cảm giác quái dị, đầy tà khí.

Khấu Trọng bắt chước Bạt Phong Hàn đưa tay phải ra trước ngực chào hỏi, nào ngờ ba người đó trừng mắt nhìn chàng, khi đi ngang qua họ, một người trong đó nói bằng thứ tiếng Hán trọ trẹ: “Hán cầu đến đây tìm chết!”

Hai người kia cười lớn phụ họa theo.

Khấu Trọng không hề nổi giận, bởi vì gã biết năm xưa Tùy Dạng đế đối xử với họ như thế nào, chỉ nở nụ cười khổ sở với Từ Tử Lăng.

Ánh tinh quang trong mắt Bạt Phong Hàn đại thịnh, y nhìn theo bóng dáng họ rồi chợt quát: “Tha Cổ Lỗ Na Liệt!”

Một trong ba người nghe thế giật mình, quay đầu nhìn lại.

Bạt Phong Hàn cười lớn, nói bằng tiếng Đột Quyết: “Thật trùng hợp! Lát nữa nhất định sẽ vui vẻ với ba huynh đệ các ngươi một phen.”

Hai người kia quay đầu lại, ánh hung quang trong ba cặp mắt đại thịnh, nhưng chúng vẫn không ngừng lại mà tiếp tục phóng đi.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Huynh quen bọn chúng sao?”

Bạt Phong Hàn vui vẻ nói: “Lần này chúng ta không lo buồn bã, chỉ một chiêu ném đá hỏi đường lại biết bọn chúng chính là Hắc Thủy Tam Sát tiếng xấu vang lừng. Có nhớ bọn chúng không?”

Khấu Trọng nói: “Có phải là Hắc Thủy Tam Sát mà Hứa Khai Sơn đã từng nhắc đến không? Phen này có thể trút giận rồi!”

Từ Tử Lăng chỉ dấy lều nhô lên ở ngoài thành Đông, nói: “Dấy lều màu sắc lòe loẹt đó là của tộc nào vậy?”

Bạt Phong Hàn nói: “Chắc là lều của Y Ngô tộc, họ là dân tộc thích màu sắc, nổi tiếng về sản xuất các loại thuốc nhuộm trên thảo nguyên.”

Khấu Trọng thì chỉ nghĩ đến Hắc Thủy Tam Sát, nói: “Hắc Thủy Tam Sát vội vàng chạy qua đây, chắc là không có điều gì tốt, không biết đó là chuyện gì?”

Bạt Phong Hàn mỉm cười: “Chúng bị ta vạch trần thân phận, buộc sẽ giết chúng ta diệt khẩu, Thiếu soái không cần lo bọn chúng sẽ tránh mặt chúng ta.”

Khấu Trọng cười ha hả: “Lão Bạt huynh đúng là hiểu tâm ý của tiểu đệ!”

Nói xong thúc ngựa chạy nhanh về phía ngôi thành trắng xóa vốn được xây dựng bằng máu tươi của người và gia súc trên thảo nguyên.

Khi Hách Liên Bột Bột xây dựng thành, rõ ràng là chịu ảnh hưởng của văn hóa Trung thổ, ngoại trừ phong cách kiến trúc khác biệt, bố cục cơ bản cũng theo quy tắc thành thị truyền thống của người Hán, bốn mặt đều có cửa, đường sá trong thành chia theo hình chữ thập, Cung thành nằm ở giữa. Trong đó ở một số kiến trúc có quy mô lớn, điểm đặc sắc nhất là nơi nào cũng có thạch điêu, vừa vào cửa Nam, hai bên trái phải đã có hàng thần thú điêu khắc bằng đá cao quá thân người, tuy đã đổ nát những vẫn còn có thể nhận ra nét điêu khắc đơn giản tao nhã.

Ba người cưỡi ngựa vào thành, thích thú nhìn ngắm xung quanh.

Người và gia súc nghiêng nhiên qua lại trên đường, có mục dân đuổi dê, có đoàn xe trâu và lạc đà, có thương lữ từ xa đến, có cư dân Mạt Hạt, có các dân tộc du mục ở các nơi đến châu miếu thần thánh; phong tục tập quán và cách ăn mặc khác nhau tạo nên một đại đô hội trên thảo nguyên.

Lều trại ở khu đất trống trái ngược hẳn với những căn nhà bằng đất màu trắng kiên cố, tạo ra những cặp đối lập rõ ràng, hết như thảo nguyên được dọn vào trong thành.

Khấu Trọng đến bên Từ Tử Lăng nói: “Có cảm ứng được Xá lợi không?”

Từ Tử Lăng lắc đầu, đưa mắt nhìn nhà cửa hai bên, đa số có xây mái che nắng, có những ngôi nhà còn đặt bàn ghế ngoài hiên để nghỉ ngơi. Chỉ có điều nơi đây thiếu hẳn cửa

hàng và quán ăn như ở Trung thổ. Từ Tử Lăng hỏi Bạt Phong Hàn: “Đêm nay bọn ta nghỉ chân ở đâu đây?”

Bạt Phong Hàn nói: “Hai người nhớ để ý đến dấu hiệu ở trên cửa ra vào, những căn nhà có treo sừng dê, cho thấy chủ nhà chịu tiếp đãi người ngoài, hoặc trong nhà có phòng trống, đây là truyền thống hiếu khách của các dân tộc du mục, khi đi để lại một chút quà, kết giao bằng hữu thì ai nấy cũng đều vui vẻ. Nhưng tình hình của chúng ta thì hơi khác, bởi vì dân ở đây không ưa người Hán...”

Khấu Trọng để ý những ánh mắt đầy ác ý trên đường, cười khổ nói: “Hay là chúng ta mua trại, bắt chuộc người Y Ngô cắm trại ở bãi cỏ ngoài thành?”

Bạt Phong Hàn nhích qua một bên, buộc ngựa ở chuồng ngựa, lấy yên xuống, mỉm cười: “Ngồi xuống rồi hãy nói, những chuyện khác cứ để ta lo.”

Hai người Khấu, Từ cũng lấy yên ngựa xuống, ngồi xuống bàn trà dưới mái nhà, yên ngựa đặt trên mặt đất.

Ngồi quay ra ngoài ngắm cảnh đường phố tấp nập, cảm giác thật khác hẳn.

Màn đêm buông xuống, đường phố chỉ nhờ vào ánh sáng của những ngôi nhà hai bên đường hắt ra, đột nhiên một đám võ sĩ từ đầu đường chạy ra, Hắc Thủy Tam Sát cũng có mặt. Hơn mười đại hán đều xoa tóc. Rõ ràng là chiến binh của Thất Vi tộc.

Họ đều nhìn về phía ba người nhưng chưa lập tức gây sự, tất cả đều đi đến ngôi ở trước căn nhà đối diện, rõ ràng không để cho bọn gã thoát đi dễ dàng.

Khấu Trọng cười nói: “Sắp có tuồng hay!”

Cư dân và người đi đường đều cảm thấy được không khí kiếm bạt cung giương ấy nên ai đóng cửa được thì đóng, ai chạy được thì chạy, cả con phố lập tức tĩnh lặng.

Từ Tử Lăng nhíu mày: “Ở nơi này không có ai cai quản hay sao?”

Bạt Phong Hàn duỗi hai chân, dựa ghế vào vách tường, vươn vai nói: “Ở nơi đây cũng giống như Yên Nguyên Tập, mọi người đều hành sự theo quy tắc, nắm đấm của ai cứng nhất thì người đó làm chủ. Ở đây người Thất Vi có chín phần là ác bá, cho nên cư dân bản địa đều sợ chúng.”

Khấu Trọng hỏi: “Giết người thì sao?”

Bạt Phong Hàn rút thanh Trảm Huyền kiếm, đưa tay miết lên thanh kiếm, ung dung nói: “Phải xem kẻ bị giết là ai, giả sử là ba kẻ vô danh từ bên ngoài đến như chúng ta thì chẳng

có ai lên tiếng. Nếu kẻ bị giết là bọn chúng, phải xem xem ai là người chống lưng cho bọn chúng...”

Tiếng vó ngựa chột vang lên, ở một đầu kia có thêm mười người thúc ngựa phóng tới, hơn mười thót chiến mã dựng đứng hai chân trước hí vang như muốn ra oai, rồi cả bọn nhảy xuống ngựa, đứng chung với đám người đối diện. Nhìn cách ăn mặc, chắc chắn là người Khiết Đan, phía kẻ địch lập tức thanh thế đại thịnh.

Khấu Trọng cười nói: “Đúng là đồ nhát gan, còn phải nhờ trợ thủ.”

Bạt Phong Hàn nói: “Người ta đã xem trọng chúng ta đến rồi!”

Một đại hán người Thất Vi đứng lên, băng ngang qua đường, tiến về phía họ.

Phía kẻ địch đốt bốn ngọn đuốc, chiếu sáng cả một đoạn đường.

Phía kẻ địch lên đến ba mươi chín người, về mặt nhân số rõ ràng là chiếm ưu thế.

Đại hán Thất Vi đi về phía họ có khuôn mặt hung dữ, tay nắm chặt đao, khi còn cách họ mười bước thì ngừng lại, quát lớn bằng tiếng Đột Quyết: “Hai tên Hán cầu mau lăn ra đây chịu chết!”

Bạt Phong Hàn ngửa mặt cười lớn, tiếng cười chấn động cả con phố, sát cơ hai mắt đại thịnh, gã trầm giọng nói với đại hán Thất Vi: “Bổn nhân không bao giờ giết hạng vô danh, báo tên đi.”

Khấu Trọng cũng vờ ngạc nhiên nói bằng giọng Đột Quyết: “Giả sử y đúng là hạng vô danh, phải chăng lão ca sẽ tha cho y?”

Bạt Phong Hàn cười nói: “Nếu đúng là hạng vô danh, chỉ chém cái đầu chó của y là xong.”

Đại hán Thất Vi không nhịn được nữa, gầm lớn một tiếng, lao thẳng về phía Bạt Phong Hàn, phía kẻ địch lập tức có bảy tám người cũng phóng ra.

Khấu Trọng bật khỏi ghế, thò tay vào áo da dê lấy ra Tinh Trung Nguyệt, chỉ một cái lộn mèo gã đã hạ người xuống đường phố, vừa khéo chặn đối thủ lại, chém ra một đao, tất cả các động tác như nước chảy mây bay, liền lạc thành một mạch, đồng thời quát lớn: “Hạng vô danh cứ để cho tiểu đệ.”

Câu này lại là tiếng Hán.

Trong tình huống không còn sự lựa chọn nào khác, Đại hán Thất Vi chỉ đành múa đao chặn lại.

“Keng!”

Trong tình huống đối phương không thể nào tin được, đại hán Thất Vi đã bị Khấu Trọng chém đến cả người lẫn đao xoay vòng vòng, máu tươi từ miệng phun ra, khi có người chạy ra đỡ, y không thể nào đứng vững được nữa, thanh đao cũng rớt xuống đất.

Kể cả Hắc Thủy Tam Sát, tất cả kẻ địch đều biến sắc, đứng ngẩn tại trận, lần đầu tiên bọn chúng mới thấy đao pháp uy mãnh như vậy.

Khấu Trọng cầm ngang thanh đao quát lớn: “Tha Cổ Lỗ Na Liệt, người lăn ra đây cho ta!”

Hắc Thủy Tam Sát đồng thời đứng dậy, đang định quát mắng, chợt ánh chớp lóe lên, một mũi tên bay ngang qua đường với tốc độ mà mắt thường không thể nào nhìn ra được, cắm thẳng vào ngực của Tha Cổ Lỗ Na Liệt, kinh lực của mũi tên cắm phập hấn vào vách tường, khiến hấn chết không kịp kêu lên một tiếng. Khoan hãy nói tốc độ và kinh lực của mũi tên, điều khiến mọi người kinh hãi nhất là mũi tên bay tới đúng lúc hấn vừa đứng dậy, góc độ và thời gian được tính toán cực kỳ chính xác.

Lúc này tất cả mọi người, kể cả hai huynh đệ của Tha Cổ Lỗ Na Liệt đều đứng như trời trồng, không ai dám nhúc nhích.

Bạt Phong Hàn tay trái cầm Vong Nguyệt cung, tay phải tiếp tục lắp mũi tên lên cây cung, nói: “Ai dám nhúc nhích, Bạt Phong Hàn này sẽ chọn hấn làm mục tiêu kế tiếp.”

Gã vừa nói xong, càng không ai dám cử động, tình hình căng thẳng đến cực điểm.

Song Sát còn lại nhìn nhau, đột nhiên chia nhau lách sang hai bên trái phải, rõ ràng bọn chúng đã bị ối dùng thân người khác làm vật cản che tên để bỏ chạy.

Bạt Phong Hàn nở nụ cười lạnh lùng, vẫn cầm cung đứng yên.

Kẻ địch không ngờ Khấu Trọng lại rút đao vào vỏ, lấy Diệt Nhật cung với tốc độ nhanh nhất, dùng thủ pháp độc môn của Bạt Phong Hàn kéo cung, lạnh lùng quát: “Lăng thiếu gia, tên!”

Từ Tử Lăng ném cây tên ra, Khấu Trọng không thèm nhìn đưa tay hót lấy, lắp vào dây cung.

Lúc này Song Sát đã rời khỏi đám đông, một người phóng mình lên mái nhà, một người áp sát vào vách tường lần vào con hẻm gần nhất.

Khi hai người này sắp thoát thân được, hai dây cung đồng thời căng đầy, mũi tên rời cung bay vút ra.

Khi phía đối phương đang dựng tóc gáy, hai mũi tên đã cắm vào lưng kẻ địch, máu từ vết thương vọt ra. Một tên vừa mới chạm chân vào mái nhà đã ngã ngửa ra phía sau rơi xuống đất, còn một tên kia lao về phía trước mấy bước rồi mới ngã lăn ra.

Khấu Trọng cười ha hả, thu lại Diệt Nhật cung, quay sang kẻ chạy đến đỡ đại hán Thất Vi quát: "Có muốn động thủ nữa không?"

Cả đám vẫn đứng yên như phỗng đá.

Tử Lăng cười nói: "Khấu Trọng ngươi nên nói tiếng Đột Quyết đi! Bọn chúng làm sao hiểu?"

Khấu Trọng vỗ trán, bật cười lắc đầu, quay lại ghé ngồi xuống: "Đến phiên ta để mặc lão Bạt ngươi ứng phó."

Bạt Phong Hàn từ từ tháo dây cung lại nói: "Các người đã làm nhục bằng hữu của Bạt Phong Hàn này, đêm nay không thể bỏ qua được, nhưng giết ba tên này xong, ta cũng bớt giận chút đỉnh, tìm một người đến nói chuyện đi!"

Lúc này cả con phố chẳng có bóng người, yên lặng như tờ.

Phía đối phương có một đại hán Thất Vi bước ra, bộ dạng trông có vẻ dễ coi hơn tên lúc nãy, đứng trước ba người, y chấp hai tay lại giơ lên trước trán, cúi người vái một vái rồi nói: "Bọn chúng tôi không biết Bạt Phong Hàn đích thân đến đây nên mạo phạm, xin thứ tội."

Bạt Phong Hàn bước xuống bậc đá, đứng trước mặt đối phương, khẽ nói: "Hắc Thủy Tam Sát đến Thông Vạn thành làm gì, chớ có gạt ta, nếu không dù phải truy khắp đại thảo nguyên bọn ta sẽ không tha cho ngươi."

Người đó rõ ràng đã khiếp sợ uy thế của Bạt Phong Hàn, y cúi đầu nói: "Bọn chúng muốn cướp một viên bảo thạch trong tay người Y Ngô, chưa kịp bàn bạc thì đã bị ngài giết, tôi chỉ biết như vậy thôi."

Bạt Phong Hàn nói: "Có phải là đám người Y Ngô cắm trại ở ngoài thành không?"

Người đó gật đầu: "Đúng là họ!"

Bạt Phong Hàn vẫy tay nói: "Cút đi! Nhớ mang theo xác của bọn chúng."

Cả đám người mừng húm vội vàng khiêng xác bỏ chạy, trong chốc lát chẳng còn mống nào.

Bạt Phong Hàn quay trở lại ngồi xuống: "Hay lắm, hay lắm! Có được Vong Nguyệt thần cung, dù có đối mặt với thiên quân vạn mã cũng không sợ!"

Khấu Trọng nói: "Tốt nhất chúng ta phải bù thêm một ít tên, nếu bắn hết rồi có thần cung cũng vô dụng."

Bạt Phong Hàn nói: "Điều này dễ thôi, ngày mai ta sẽ hỏi ai là người đúc tên giỏi nhất, muốn lấy bao nhiêu có bấy nhiêu."

Khấu Trọng vươn vai: "Ngồi ở đây cũng thú vị lắm, hay là chúng ta ngồi ở đây một đêm, ngày mai Tử Lăng sẽ dùng cái lỗ mũi của hắn đi khắp nơi ngửi thử xem có mùi của Thạch Chi Hiền hay không."

Từ Tử Lăng bật cười: "Có phải ngươi vẫn đồ kỵ ta cảm ứng được Xá lợi không?"

Khấu Trọng cười khố: "Hình như khả năng cảm ứng của ngươi có hạn, nếu không làm sao đến bây giờ mới biết."

Bạt Phong Hàn vỗ vai Khấu Trọng, mỉm cười: "Có rất nhiều thứ bẩm sinh đã có, có muốn cũng không được."

"Kẹt... kẹt..."

Cánh cửa bên cạnh mở ra, một ông già râu xồm lộ đầu ra, hỏi bằng tiếng Hán: "Nếu ba vị anh hùng không chê nhà cửa rách nát, xin mời vào nghỉ ngơi."

Khấu Trọng nói: "Lão trượng là người nào, sao nói tiếng Hán giỏi như vậy?"

Ông già nói: "Lão phu là Thành Chân, vốn là người Hề tộc, di cư đến đây làm nghề đúc sắt đã hơn hai mươi năm, vì thân mẫu là người Hán nên biết Hán ngữ. Hắc Sát Tam Thủy nổi tiếng ác ôn, đêm nay ba vị trừ hại cho thế gian, người Thống Vạn rất cảm kích!"

Bạt Phong Hàn nói: "A Hội Thị của Hề tộc bây giờ có phải là Tô Chi hay không?"

Thành Chân gật đầu nói: "Bạt gia hiểu biết thật rộng rãi, A Hội Thị của chúng tôi đúng là Tô Chi Đại Sĩ Cần."

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "A Hội Thị là gì?"

Thành Chân giải thích: “Hề tộc chúng tôi có cả thấy năm bộ, gọi là Nhục Hột Vương, Mạt Hạ Phất, Khiết Cá, Mộc Côn và Thất Đắc. Tù trưởng của mỗi bộ gọi là Đại Sĩ Căn, trong đó A Hội Thị là quân trưởng. Chúng tôi và Khiết Đan vốn xuất thân từ Đông Hồ, nhưng bây giờ thì như nước với lửa. Chắc là ba vị vẫn chưa dùng cơm, xin mời dắt ngựa vào trong để cả nhà Thành Chân này tận tình hầu hạ.”

Ba người vui vẻ đồng ý, đi lòng vòng một hồi, cuối cùng họ đã giải quyết được vấn đề ăn ngủ, đối với một người lang thang trên sa mạc, có mái nhà che đầu là rất quý giá.

- o O o -